

Arrest

nr. 334 617 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U praktiseert de soennitische islam. U bent afkomstig uit het dorp [D.], district [K.], provincie Nangarhar.

Uw vader werkte jarenlang voor de Afghaanse overheid. Hij werkte in [P.], [N.] en [Z.]. In zijn laatste functie – die hij 1-1,5 jaar uitoefende – was hij hoofd van de politie in het district [A.], provincie [L.]. Hij werd hiervoor meermalen bedreigd door de taliban. Op een dag keerde uw vader met zijn bodyguards terug naar huis. Wegens de hitte brachten u en uw vader de nacht buiten door. Zijn bodyguards bleven in het gasthuis. Uw woning werd die nacht met raketten aangevallen door de taliban. U raakte daarbij gewond en u werd naar het ziekenhuis gebracht. De inboedel van de woning, foto's en documenten die de talibs vonden, werden vernield en een koe werd gedood. Nadien vernam u van uw moeder dat de bodyguards van uw vader tijdens de

aanval terugschoten op hun belagers en dat daarbij 2 talibs omkwamen. Uw vader zelf raakte lichtgewond en vluchtte met zijn bodyguards. Uzelf verbleef 2 maanden in het ziekenhuis. Op 17 of 19/2/1398 (Afghaanse kalender, komt overeen met 7 of 9 mei 2019 in de Westerse kalender) kwam uw vader samen met zijn bodyguards om het leven bij een mijnexplosie. U vernam dit via uw moeder toen u nog in het ziekenhuis lag. Sinds de dood van uw vader verblijven uw moeder, broers en zussen bij uw paterale oom [K.] in het dorp. Na uw ontslag uit het ziekenhuis bleef uzelf ook nog ruim een maand daar. U kende er geen problemen meer omdat de taliban dachten dat u dood was. Op aanraden van uw moeder en oom verliet u ten slotte toch Afghanistan. In Turkije verbleef u een drietal jaar. U leefde er bij een Afghaanse familie die u onderdak bood, maar zocht zelf naar geld om te overleven. Uiteindelijk reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije door tot in Oostenrijk. Daar werd u gevraagd of u er asiel wilde indienen, hetgeen u weigerde. U reisde via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u op 11 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek kwamen de taliban te weten dat u nog leefde. Ze kwamen nog driemaal langs op zoek naar u en naar documenten en wapens. Documenten vonden ze niet, die had uw moeder in de grond begraven. Ze namen wel geld en goud mee. Uw moeder diende een klacht in bij de ouderlingen.

U vreest bij de terugkeer de taliban omdat ze misschien uit zijn op wraak omwille van de dood van 2 talibs bij de aanval op uw woning.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel); de taskara van uw vader (kopie); verschillende werkdocumenten van uw vader (originelen); een loonfiche van uw vader (kopie); 2 attesten over het overlijden van uw vader (originelen); verschillende foto's van uw vader tijdens zijn werkactiviteiten (kopieën); 2 foto's van u in het ziekenhuis na het oplopen van verwondingen bij de aanval op uw woning (kopieën); een foto van u als kleine jongen met uw vader (kopie); een klacht aan de dorpsouderen (origineel) en een verklaring van de dorpsouderen (origineel). Na uw gehoor maakte uw advocaat op 13 september 2023 nog enkele foto's van u en een video over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient eveneens geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u ongerijmde verklaringen heeft afgelegd aangaande uw leeftijd. Zo beweerde u op 11 juli 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) minderjarig te zijn. U gaf er aan geboren te zijn op 31 januari 2006. Uit een medisch onderzoek (botscan) bleek dat u op 19 juli 2022 een leeftijd had van 18 jaar of ouder, vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De medische test toont aan dat uw jongste leeftijd 19,1 jaar is, terwijl u verklaarde geboren te zijn op 31 januari 2006, hetgeen overeenkomt met een leeftijd van 16 jaar (zie document Federale Overheid Justitie, "Kennisgeving van onze beslissing" in uw administratief dossier). U bent het niet eens met de leeftijd die aan u werd toegekend op basis van de leeftijdstest en verwijst naar uw taskara waarop u uw leeftijd baseert (CGVS p. 8). Dat u, conform de informatie op uw taskara '13 jaar oud was in 1397' (komt overeen met '13 jaar oud in 2018 – 2019 in de Westerse jaartelling') en aldus, zoals u beweert, in 2005 – 2006 zou zijn geboren, volstaat evenwel niet om de bevindingen van de objectieve leeftijdstest die bij u werd uitgevoerd te weerleggen. Zo hebben documenten pas bewijswaarde in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt bovendien ook duidelijk dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te

onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De door u voorgelegde taskara kan dan ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Dient dan ook te worden besloten dat u uw identiteit, waarvan leeftijd een onderdeel is, niet heeft aangetoond. Het mag het duidelijk zijn dat de identiteit een essentieel element is binnen de procedure om internationale bescherming en er kan dan ook van u verwacht worden dat u duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en, indien mogelijk, een tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt aangaande uw identiteit. U bleef hier duidelijk in gebreke.

Ter volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u ook bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent een eerder verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, waardoor u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo blijkt uit informatie waarover de Belgische autoriteiten beschikken (Eurodac search result) dat u op 26 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Tijdens uw gehoor bij de DVZ beweerde u daarentegen in geen ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U beweerde wel vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgestaan (verslag DVZ vraag 23). Op het CGVS werd u opnieuw gevraagd of u in andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U ontkende opnieuw in Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd. U verklaarde dat u in Oostenrijk wel gevraagd werd of u asiel wilde aanvragen, maar u zou er geen asiel gevraagd hebben (CGVS p. 13).

Uw doelgerichte pogingen de Belgische asielinstanties te misleiden door uw eerdere procedure in Oostenrijk te proberen verbergen, uw poging u als minderjarige te laten registreren én uw onvermogen uw identiteit te staven aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ondermijnen reeds in ernstige mate uw gehele geloofwaardigheid.

Verder kan worden opgemerkt dat er tal van anomalieën en tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen uw verklaringen bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS waardoor ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven ernstig wordt ondermijnd.

Zo beweerde u tijdens uw registratie als niet-begeleide minderjarige dat uw broer [Z.] bij het Afghaans leger werkte (verklaringen niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 4). Tijdens uw gehoor voor de DVZ en tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldde u echter geen broer die [Z.] zou heten. U repte er bovendien met geen woord over een broer die voor het leger zou gewerkt hebben, maar beweerde dat uw vader voor de Afghaanse politie werkte (vragenlijst CGVS vraag 5; CGVS p. 5 ev., 18). Nadat u op het CGVS werd gewezen op deze tegenstrijdigheid beweerde u dat u inderdaad niet zou gezegd hebben dat uw vader bij de Afghaanse politie werkte omdat u veel stress had, onderweg geslagen werd en ziek was en alles vergat en niet goed wist wat u moest zeggen (CGVS p. 18-19), hetgeen geen verklaring is voor deze dermate grote tegenstrijdigheid.

Nog beweerde u tijdens uw registratie als niet-begeleide minderjarige dat uw vader [N.] en uw moeder [B.] heette. U verklaarde toen 4 broers, genaamd [J.], [O.], [K.] en [Z.] te hebben en 4 zussen, genaamd [S.], [R.], [S.] en [M.]. Enkel [Z.] zou meerderjarig zijn en omwille van problemen met de taliban naar Pakistan gevlucht zijn. De overige familieleden – zo ook uw vader – zouden momenteel in uw dorp [D.] verblijven (verklaringen niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 3).

Tijdens uw gehoor bij de DVZ en op het CGVS beweerde u dan weer dat uw vader [S.A.] heet en dat hij 3 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd vermoord door de taliban (verklaring DVZ vraag 13; CGVS p. 5 ev.). U verklaarde er bovendien slechts 3 broers, genaamd [J.], [O.] en [K.] en slechts 2 zussen, genaamd [S.] en [R.] te hebben (verklaring DVZ vraag 18; CGVS p. 18). Toen u op het CGVS werd geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen beweerde u dat de tolk op de DVZ een fout moet hebben gemaakt (CGVS p. 18, 21). Deze uitleg is niet ernstig en betreft bovendien een blote bewering. Met welk nut de tolk bij DVZ bovendien compleet andere namen zou weergeven, een ander aantal broers en zussen zou opgeven alsook over de actuele omstandigheden van uw familieleden – al dan niet overleden – iets totaal anders zou zeggen, is ook totaal onduidelijk. De tolk is immers volledig neutraal en heeft, net zomin als de protection officer, enig belang bij het anders vertalen van uw verklaringen. U haalde overigens ook nooit eerder aan problemen te hebben gehad met een tolk bij de DVZ (CGVS p. 3 ev.).

Ook beweerde u tijdens uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u gevangen genomen bent door de taliban, dat u door hen geslagen bent en dat ze 4-5 keer op u geschoten hebben. U zou een maand lang in het ziekenhuis hebben verbleven en dan het land hebben verlaten (verklaringen niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 4). Tijdens uw gehoor voor de DVZ en op het CGVS repte u met geen woord

over het feit dat u door de taliban zou gevangen genomen zijn. U beweerde wel dat er op u geschoten is waarvoor u 2 maanden zou zijn gehospitaliseerd (verslag DVZ vraag 5; CGVS p. 10).

Ten slotte beweerde u tijdens uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u Afghanistan heeft verlaten ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername door de taliban. U zou een 9-tal maanden in Turkije verbleven hebben alvorens naar België door te reizen (verklaring niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 4). Voor de DVZ, d.d. 16 februari 2023, en het CGVS, d.d. 12 september 2023, beweerde u dan weer een 4-tal jaar geleden Afghanistan te hebben verlaten – wat zou betekenen dat u tussen februari en september 2019 het land zou verlaten hebben en aldus 2,5 tot 1 jaar voor de val van het regime het land zou verlaten hebben en 3 jaar lang in Turkije te hebben verbleven (verslag DVZ vraag 33; CGVS p. 13).

Bovenstaande bevindingen hollen uw geloofwaardigheid dan ook duidelijk verder uit.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat u de taliban vreest omwille van de dood van 2 talibs naar aanleiding van een aanval op uw vader omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse politie (CGVS p. 11 ev.).

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde eensluidende verklaringen af te leggen over de naam van uw vader, waardoor uw geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd.

Zo verklaarde u tijdens uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat uw vader [N.S.] heet (verklaringen niet-begeleide minderjarige vreemdeling p. 3). Tijdens uw gehoor bij de DVZ beweerde u dan weer dat uw vader [S.A.S.] heet (verslag DVZ vraag 13). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat uw vader [S.A.Sa.] heet, maar in het dorp bekend staat als [N.]. Uit veiligheidsoverwegingen zou zijn officiële familienaam voor zijn werk veranderd zijn naar [S.], wat niet meer is dan een blote bewering van uw kant. Op zijn taskara zou de naam [Sh.] staan, zoals op uw taskara (CGVS p. 17). Uit een vertaling van de taskara van uw vader staat echter nergens de naam '[Sh.]' vermeld. Bij 'naam' staat [S.A.] aangegeven. Verder staat nog vermeld 'geboortedorp [S.]' (zie kopie van taskara in groene map).

Gezien u uw verklaringen aangaande uw vaders naam voortdurend wijzigt, u hierbij bedient van blote beweringen en niet eens kan aangeven welke precieze naam nu op de taskara vermeld staat, maakt dat, mede in het licht van wat hierboven reeds werd aangehaald aangaande de bewijswaarde van kopieën in het algemeen en van Afghaanse documenten in het bijzonder, ook aan de voorgelegde kopie van de taskara op naam van, naar u beweert, uw vader geen bewijswaarde kan worden toegekend en u aldus ook de identiteit van uw vader niet heeft aangetoond.

Gezien u ongerijmde verklaringen aflegde aangaande de naam van uw vader, geenszins in staat bleek enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw vaders identiteit voor te leggen en niet eensluidend kon vertellen over zijn (beweerde) werkzaamheden noch zijn actuele situatie, moet worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond wie u vader nu juist is noch dat hij werkzaam zou zijn bij de Afghaanse politie.

De verschillende werkdocumenten, de loonfiche en de 2 overlijdensattesten die u ter staving van, naar u stelde, uw vaders werkzaamheden en overlijden, voorlegde, vermelden de naam '[S.A. ('S.')]'; dit conform de naam die u opgaf bij het CGVS en weergegeven op de voorgelegde taskara, volstaan in het licht van bovenstaande niet om te besluiten dat uw vader werkzaam was bij de Afghaanse politie en overleden is. Dat deze stukken effectief uw vader betreffen, toonde u niet aan, gezien u uw vaders identiteit niet heeft aangetoond (zie supra).

U heeft, in het licht van al voorgaande dan ook totaal niet aangetoond dat uw vader werkzaam was voor de Afghaanse politie. Bijgevolg kan er ook aan uw beweerde problemen die u naar aanleiding van zijn werkzaamheden zou hebben gehad, geen enkel geloof gehecht worden.

Ook de overige documenten, de foto's van uw (beweerde) vader op zijn werk, de klacht bij de ouderlingen en hun antwoord daarop, de foto van u en uw vader, de foto's van u in het ziekenhuis en de verschillende foto's van u in Turkije, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Zoals reeds meermaals gesteld hebben documenten pas bewijswaarde als ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Bovendien hebben Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde aangezien er veel corruptie en documentenfraude heerst (zie supra).

Zoals hoger reeds meermaals aangestipt heeft u de identiteit van uw vader niet aangetoond. Wie de (overleden) man in uniform op de foto's is en wat zijn band met u zou zijn, kan nergens worden afgeleid.

Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de foto van u en uw (vermeende) vader. Ook uit deze foto valt niet af te leiden wie deze 2 personen – een ouder en jonger iemand – zijn en wat hun band is met elkaar. Deze foto spreekt zich bovendien niet uit over de werkzaamheden van uw (beweerde) vader, de problemen die u zou hebben gekend en de redenen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten.

De foto's van u in een ziekenhuisbed tonen niet aan waarom u werd opgenomen in het ziekenhuis. Hetzelfde kan worden gesteld over de video die u na het gehoor overmaakte en waarop u in een Tiktok-video te zien bent wandelend met een infuus in een ziekenhuis. Er kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien valt uit deze video niet af te leiden waarom u in het ziekenhuis zou zijn opgenomen. Dat deze documenten uw vaders werkzaamheden en u hieruit voortvloeiende problemen in Afghanistan zouden bewijzen, kan dan ook niet worden weerhouden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd" (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/>)

country-guidanceafghanistan-january-2023), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan

waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

In dit verband kan nogmaals worden gewezen op het feit dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering Afghanistan op 13-14-jarige leeftijd al te hebben verlaten (zie hoger). Volgens het leeftijdsonderzoek in België was uw jongste leeftijd op dat moment minstens 19,1 jaar oud. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat u tot zeker 15-16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn gegaan in Afghanistan en nog contact te hebben met uw familie (CGVS p. 15-16). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

De foto's van u in Turkije, die u na uw gehoor opstuurde, kunnen bovenstaande vaststellingen ook niet ombuigen. In zoverre u met enkele van deze foto's uw verblijf in Turkije wil staven, dient vooreerst nogmaals te worden onderstreept dat u gelogen heeft over de duur van uw verblijf in Turkije (zie hoger). Dit terzijde, dat u een tijdje in Turkije verbleef, wordt op zich niet betwist. Dit voegt evenwel niets wezenlijks toe aan uw relaas daar uit het loutere feit dat u in Turkije verbleef geen informatie kan worden afgeleid aangaande de redenen waarom u besloot Afghanistan te verlaten, dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 7 augustus 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA, Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- EASO, Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, december 2023;
- EUAA, Country Guidance: Afghanistan, mei 2024;
- EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO, Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA, Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023;
- COI, Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA, COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024;
- EUAA, Afghanistan – Country Focus, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, op 11 juli 2022, aangaf zestien een half jaar oud en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 19 juli 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik, *“een leeftijd [had] van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af

te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers betoog dat leeftijd voor Afghanen niet belangrijk is en dat hij er, bij zijn aankomst in België, zelf van overtuigd was dat hij nog geen achttien jaar oud was omdat dit de leeftijd was die hij van zijn ouders meekreeg en die ook in zijn taskara staat genoteerd, leidt niet tot een ander besluit. Deze toelichtingen kunnen immers een verschil van ten minste drie jaar tussen de door hem opgegeven leeftijd en de leeftijd die wetenschappelijk werd vastgesteld niet verantwoorden. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker, die stelde tot de achtste klas naar school te zijn geweest (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 8), zich er niet van bewust was dat hij drie jaar ouder was dan staat vermeld in de aangebrachte taskara. Verzoeker kan, gezien het voorgaande, ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er geen groot verschil is tussen de verklaarde en de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd en hij de Belgische asielinstanties niet intentioneel heeft voorgelogen. Hij heeft immers een leeftijd opgegeven waaruit moest blijken dat hij minderjarig was, terwijl hij meerderjarig was. Het leeftijdsverschil is weldegelijk belangrijk aangezien er voor minderjarige verzoekers om internationale bescherming is voorzien in bijzondere procedures. Waar verzoeker verwijst naar wat in zijn taskara staat, moet worden opgemerkt dat verweerder terecht, met bronvermelding, heeft uiteengezet dat er weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document, dat eenvoudig via corruptie en vervalsers, kan worden verkregen (cf. COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021). Het gegeven dat verzoekers leeftijd niet correct wordt weergegeven in de neergelegde taskara vormt een bevestiging van het feit dat weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan de andere vermeldingen in dit document.

Daarnaast blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken (cf. gehoorverslag DVZ van 16 februari 2023, vraag 33) dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en in Oostenrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 juni 2022 (cf. Eurodac search result van 11 juli 2022 met vermelding van cijfer 1 na de landencode, wat, overeenkomstig artikel 24.4. van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), verwijst naar een persoon die om internationale bescherming verzoekt). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag echter worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en aldaar het resultaat van zijn verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan, wat een aanwijzing vormt dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat zijn vader aan het hoofd stond van de Afghaanse Nationale Politie in het district A., in de provincie Laghman en omdat twee leden van de taliban bij raketaanvallen op zijn ouderlijke woning werden gedood door lijfwachten van zijn vader.

In deze moet in de eerste plaats worden aangegeven dat de verklaringen van verzoeker niet steeds consistent zijn. De meest flagrante tegenstrijdigheid in verzoekers verhaal heeft betrekking op de eigenlijke reden waarom hij vervolging door de taliban vreest en dus op de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker gaf bij zijn aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) aan dat hij uit Afghanistan was gevlucht omdat zijn oudere broer Z., die bij het Afghaanse Nationale Leger werkte, door de taliban werd bedreigd en op de vlucht sloeg. Verzoeker verklaarde dat hij vervolgens door de taliban werd vastgehouden en geslagen en dat er vier tot vijf maal met een vuurwapen op hem werd geschoten (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 11 juli 2022, blz. 4). Hij lichtte toe dat hij hierdoor een maand gehospitaliseerd was, waarna hij Afghanistan verliet (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 11 juli 2022, blz. 4). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) vertelde hij evenwel een volledig ander verhaal en op het ogenblik dat hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde hij ook uitdrukkelijk dat hij geen oudere broer had die als militair actief was (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 18). Hij zette tijdens de gehoren op 16 februari 2023 en 12 september 2023 uiteen dat hij vreesde te worden geviséerd door de taliban omdat zijn vader hoofdcommandant was bij de Afghaanse Nationale Politie in het in het district A., in de provincie Laghman. Hij lichtte toe dat zijn vader bij de explosie van een mijn om het leven kwam. Daarnaast gaf hij, zoals reeds aangegeven, ook te kennen vervolging te

vreezen omdat twee leden van de taliban om het leven kwamen toen zij een aanval uitvoerden op de ouderlijke woning (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blzn. 6 en 15). Gevraagd naar de reden waarom hij eerder verklaarde een oudere broer bij het Afghaanse Nationale Leger te hebben, terwijl dit kennelijk niet het geval was, stelde verzoeker dat de tolk wellicht een fout maakte (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 18). Deze uitleg overtuigt niet. Verzoeker werd immers toen hij op 11 juli 2022 werd gehoord ingevolgd zijn voorgehouden minderjarigheid in de mogelijkheid gesteld zijn gezinsleden op te sommen en gaf hierbij duidelijk aan dat hij een broer met de naam Z. had. Hij maakte dus niet alleen melding van Z. in zijn relaas aangaande de redenen die hem ertoe brachten Afghanistan te ontvluchten, maar ook toen hem werd gevraagd wie zijn gezinsleden waren. Verzoeker gaf hierbij niet alleen de naam van deze broer, maar ook zijn leeftijd en verblijfplaats. Het is daarom volstrekt ongeloofwaardig dat een vertaalfout aan de basis zou liggen van het feit dat in het gehoorverslag van 11 juli 2022 wordt aangegeven dat verzoeker verklaarde een (oudere) broer, met de naam Z., te hebben. Op de vraag waarom hij niet dadelijk melding maakte van zijn vaders activiteiten bij de Afghaanse politie, die aan de basis van zijn vrees voor vervolging zouden liggen, gaf verzoeker te kennen dat hij op het moment van zijn aanmelding als NBMV veel stress had, dat hij tijdens zijn reis was geslagen en dat hij ziek was, waardoor hij alles vergat en niet meer wist wat te zeggen (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 19). Deze uitleg kan evenmin overtuigen. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn verwanten zou hebben achtergelaten en duizenden kilometers zou hebben afgelegd om bescherming te zoeken en bij zijn aankomst in België zou zijn vergeten waarom hij precies op de vlucht sloeg. Van een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient mag worden verwacht dat hij op consistente wijze de reden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst kan weergeven. Verzoeker is hieraan tekortgekomen. Ook verzoekers uiteenzetting aangaande zijn jonge leeftijd en de duur van zijn reis naar België kan geen verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad merkt ook andere inconsistenties in verzoekers verhaal op. Zo gaf verzoeker bij zijn aanmelding als NBMV niet aan dat zijn vader was overleden. Toen hem werd gevraagd naar zijn gezinssamenstelling, deelde hij de naam van zijn vader, diens leeftijd, woonplaats en telefoonnummer mee (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 11 juli 2022, blz. 3). Indien verzoekers vader echt zou zijn overleden dan mocht worden verwacht dat hij de naam van deze man niet zou vermelden toen hem werd gevraagd met wie hij een gezin vormde en het is totaal niet te verantwoorden dat hij de leeftijd, de verblijfplaats en het telefoonnummer van een overleden persoon zou weergeven. Verzoeker wijzigde ook zijn verklaringen aangaande het aantal broers en zussen en zijn bewering dat ook hier een vertaalfout werd gemaakt (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 18) verantwoordt, gelet op de totaliteit van de informatie die hij verstreekte over de verschillende familieleden, het verschil in zijn verklaringen niet.

Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan de inconsistenties in verzoekers verklaringen die betrekking hebben op het ogenblik waarop hij Afghanistan verliet en op zijn reisweg. Zijn verklaring bij zijn aanmelding als NBMV dat hij anderhalve maand na de machtsovername zijn land van herkomst verliet – en dus rond september/oktober 2021 – en, na doorreis door Iran, negen maanden in Turkije verbleef (cf. aanmeldingsfiche NBMV van 11 juli 2022, blz. 4), strookt immers niet met zijn latere bewering bij de DVZ en de diensten van de commissaris-generaal dat hij Afghanistan drie dagen na de moord op zijn vader – i.e., 17 of 19/02/1398 volgens de Afghaanse jaartelling (wat overeenstemt met 8-10 maart 2019) (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 14) – verliet en, na doorreis door Pakistan en Iran, drie jaar in Turkije vertoefde (cf. gehoorverslag DVZ van 16 februari 2023, vragen 13A en 33; gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 13). Ook over zijn tijdverdrijf in Turkije slaagt verzoeker er niet in een samenhangend verhaal te brengen. Tijdens zijn gehoor bij de DVZ stelde hij immers dat hij in Turkije als arbeider in een fabriek werkte (cf. gehoorverslag DVZ van 16 februari 2023, vraag 33), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de diensten van de commissaris-generaal te kennen gaf dat hij er gelet op zijn leeftijd en verwondingen niet kon werken, maar werd opgevangen door een Afghaanse familie en geld zocht om rond te komen (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 13). Hoewel verzoeker verschillende foto's voorlegt om aan te tonen dat hij enige tijd in Istanbul verbleef – de Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ te kennen gaf niet in Istanbul maar in Ankara te hebben verbleven (cf. gehoorverslag DVZ van 16 februari 2023, vraag 33) – kan uit deze foto's niet worden opgemaakt of en hoelang verzoeker in Turkije zou hebben verbleven en wat hij er zou hebben gedaan. Deze foto's zijn dus niet relevant.

Daar de tegenstrijdigheden die in verzoekers verklaringen werden vastgesteld, betrekking hebben op de eigenlijke reden van zijn voorgehouden problemen met de taliban en zijn vertrek uit Afghanistan – en bijgevolg de kern van zijn asielrelaas betreffen – alsook op basisinformatie aangaande zijn familie-samenstelling en afgelegde reisweg, kunnen deze, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoek-schrift beweert, niet als onbeduidend worden beschouwd. Verweerder hield terecht rekening met deze tegenstrijdigheden bij zijn beoordeling of verzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van zijn bewering dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te zullen lijden in Afghanistan omdat zijn vader bij de Afghaanse politie werkte en omdat twee leden van de taliban werden gedood toen zij poogden zijn vader om het leven te brengen bij een aanval op de gezinswoning heeft verzoeker verschillende stavingsstukken aangebracht. Het betreft onder meer zijn taskara, een kopie van een taskara op naam van S.A., verschillende werkdocumenten – waaronder een veiligheidsmachtiging, een bankkaart, werkbadges en een loonkaart – op naam van S.A. dan wel van S.A.S., foto's van S.A. in politie-uniform, een foto van voormelde persoon zijn lijk, een foto waarop deze man samen met een jongentje staat afgebeeld en twee aktes waarin wordt geattesteerd dat S.A. is omgekomen bij de explosie van een mijn op “17/02/1398” (i.e., op 8 mei 2019 volgens de Gregoriaanse jaartelling). De Raad dient echter vast te stellen dat deze stukken niet toelaten enige band van verwantschap tussen verzoeker en S.A. vast te stellen. Het is immers niet betwist dat de naam van zijn vader die staat vermeld op verzoekers taskara niet correspondeert met de naam op de kopie van de taskara van S.A. Al de andere documenten laten op zich ook niet toe enige verwantschap tussen verzoeker en S.A. vast te stellen. Hierbij moet nog worden benadrukt dat niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker het kind is dat samen met S.A. staat afgebeeld op een foto en dat zelfs indien dit het geval zou zijn hieruit geen verwantschapsband kan worden afgeleid.

Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat S.A. verzoekers vader is en deze man voorheen als hoofdcommandant bij de politiediensten in een district in de provincie Laghman werkte, dan nog moet worden gesteld dat niet blijkt dat hij louter omwille van deze verwantschapsband een echt risico zou lopen in Afghanistan. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landen-informatie niet blijkt dat er heden sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban hem zouden viseren omdat een verwant ooit in overheidsdienst zou hebben gewerkt. Indien zijn verklaringen correct zouden zijn en de aangebrachte attesten de realiteit correct weergeven, dan is S.A. overleden in maart 2019 (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 7), zodat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker nog zouden lastigvallen omwille van zijn verwantschapsband met een persoon die reeds jaren voor de machtsovername niet meer bij een veiligheidsdienst actief was. Het feit dat verzoeker stelt dat zijn moeder en broers en zussen in Afghanistan leven en hij geen melding maakt van echte wraakacties tegen deze personen vormt een bijkomende reden om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn betoog dat de taliban hem zullen viseren omwille van een verwantschap met een reeds lang overleden lid van een veiligheidsdienst. Verzoekers bewering dat leden van de taliban nog langskwamen en naar hem informeerden en de neergelegde brief van de dorpsoudsten – die bovendien duidelijk op eenvoudige vraag werd opgesteld en waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend – laten hierover niet anders denken. Waar verzoeker nog stelt dat hij, voor zijn vader om het leven kwam, gewond raakte bij een raketaanval op de gezinswoning moet worden geduurd dat ook hieruit niet kan worden afgeleid dat hij heden nog zou worden gevisieerd door de taliban. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoekers relaas aangaande een aanval die zou hebben plaatsgevonden toen zijn vader thuis was volstrekt ongeloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat leden van de taliban de gezinswoning zouden binnenkomen via een ladder en dat zij tevens met raketten op de woning schoten. Dit zou immers impliceren dat de eigen medestanders gevaar liepen om te komen bij beschietingen.

Verzoekers betoog dat hij steeds zijn medewerking heeft verleend, dat hij van mening is dat hij de nodige feiten en relevante inlichtingen heeft verstrekt, dat de inconsistenties in zijn verklaringen geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen van zijn relaas, dat verweerder zijn verklaringen niet steeds correct heeft geïnterpreteerd, dat hij vindt dat onvoldoende rekening werd gehouden met mogelijke misverstanden die het gevolg kunnen zijn van het feit dat hem bij het gehoor op 16 februari 2023 werd gevraagd om kort te zijn in zijn antwoorden en dat hij in staat was allerhande toelichtingen te verstrekken die wel aannemelijk en eensluidend waren, leidt niet tot een ander besluit.

Door zijn relaas of delen ervan te herhalen en te stellen dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie toont verzoeker ook niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of onredelijke gevolgtrekkingen maakte. Zijn verwijzing naar bepaalde van zijn verklaringen waarvan de correctheid niet verifieerbaar is, wijzigt hieraan niets. Het feit dat verweerder bepaalde vaststellingen heeft gedaan die duidelijk toelaten te besluiten dat verzoekers relaas geen correcte weergave van de werkelijkheid is en een argumentatie heeft opgebouwd om aan te geven waarom geen internationale beschermingsstatus

kan worden toegekend, laat ook niet toe te oordelen dat selectief werd tewerk gegaan, dan wel onvoldoende grondig onderzoek werd gevoerd.

Wat betreft verzoekers bewering dat verweerder geen rekening hield met de beproevingen die hij moest doorstaan tijdens zijn reis naar België en dat *“het menselijk aspect”* buiten beschouwing werd gelaten, dient erop te worden gewezen dat hij hiermee niet aantoonde dat hij voldoet aan de criteria om aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aanvoeren dat traumatische ervaringen aan de basis kunnen liggen van psychische stoornissen en *“een vertekende beleving van de werkelijkheid”*, kan het volstaan te duiden dat er geen medische attesten voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij hem een psychische stoornis werd vastgesteld, die onterecht niet in aanmerking werd genomen. Er zijn ook geen stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, omwille van enige aandoening of een gebeurtenis, niet bij machte zou zijn geweest om zijn relaas op een deugdelijke wijze uiteen te zetten. Er dient ook op te worden gewezen dat verzoeker tijdens het gehoor op 12 september 2023 uitdrukkelijk stelde zich in staat te voelen om deel te nemen aan het gehoor en dat hij geen gewag maakte van psychische problemen (cf. gehoorverslag CGVS van 12 september 2023, blz. 2).

Verweerder kan worden bijgetreden in zijn conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de door hem aangebrachte documenten niet toelaten anders te oordelen.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij, na zijn verblijf in het buitenland, bij de taliban en lokale gemeenschap zal opvallen en als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt, blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 e.v.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij tot aan zijn vertrek in zijn geboortedorp D. heeft gewoond, dat hij er school liep, dat hij een soennitische moslim is, dat hij tal van familieleden, onder wie zijn moeder, enkele broers en zussen en een oom, in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een regio waar streng religieuze groeperingen, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren – waardoor kan worden aangenomen dat hij hun waarden en normen kent – en dat hij op bijna volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een *“afvallige”* zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheids-situatie in het land volatiel blijft, wijzigt hier niets aan.

Tevens kan worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK